

Allison
PEARSON

Cât de greu
poate fi?

Traducere din limba engleză și note
de Mihaela Buruiană

POLIROM
2019

Cuprins

Prolog	9
1. Nebunia belfie-ului	13
	37
2. Ofilita	39
3. Plusuri și minusuri	53
4. Fantome	86
5. Încă cinci minute	97
6. Soareci și menopauză	123
7. Înapoi în viitor.....	145
8. Vechi și nou	157
9. Un fals veritabil.....	175
10. Renașterea unei agente de vânzări	193
11. A douăsprezecea noapte (sau faceți ce nu vreți)	212

12. Catch-32.....	220
13. Zonele acelea încăpățânate.....	244
14. Reuniunea cu colegii de facultate.....	266
15. Fata calamitate.....	286
16. Ajutor!.....	305
17. Văduva rock.....	328
18. Petrecerea de la birou.....	341
19. Coitus interruptus.....	365
20. Doar gândindu-mă la tine.....	391
21. Madonna și mama.....	400
22. Niciodată nu pot să spun adio.....	421
23. Pentru cine bate <i>belfie</i> -ul.....	430
24. Tăieturi adânci.....	440
25. Răscumpărare.....	447
26. Secret vinovat.....	462
27. 11 martie.....	466
28. La urma urmei.....	480
Mulțumiri.....	487

Afară, ploaia încetase, iar zidurile facultății miroseau a timp și a cimbru¹. Venisem aici să scap de toate astea, să-mi amintesc de epoca dinainte ca orice conversație să fie despre școli, note și câte puncte pentru admiterea la facultate a primit puștiul tău pentru că a luat locul șapte la concursul de tubă. De o epocă în care aveam toată viața înaintea, o mulțime de posibilități infinite. Ultima dată când am stat exact în locul ăsta, aveam douăzeci și unu de ani. Un gând amețitor. Ce ar crede Kate de atunci despre Kate de acum, dacă ar putea să mă vadă? Preț de o clipă, doar una, aș vrea să mă întorc în timp și să încerc din nou.

Miezul nopții sau cam pe acolo: Un grup de femei s-au adunat în barul de la subsolul facultății, pe scaunele moi de piele pe care stăteam cu mulți eoni în urmă, și analizează băieții care joacă foosball și biliard. În colțul acela, îmi aduc aminte că era un aparat cu Space Invaders și orice conversație purtată aici era presărată cu bipuituri și şuierături agresive.

— Mai ții minte aparatul ăla cu Space Invaders? întreabă Deb citindu-mi gândurile sau ce a mai rămas din ele în seara asta.

— Ni se părea așa de tare, râde Anna. Închipuiți-vă cum ar fi să-l arătăm copiilor din ziua de azi. Li s-ar părea de-a dreptul ridicol.

— Probabil obiect de colecție, zice Rachel.

— Nu suntem toate obiecte de colecție? zice Deb clătinând o sticlă de vin roșu spre paharul meu gol.

— Poate că suntem, dar de foarte bună calitate, zic, descoperind, spre surprinderea mea, că eu chiar cred asta.

Mă gândesc la Emily și la faptul că fetelor de azi, care cresc cu rețelele sociale, le este mult mai greu.

1. Joc de cuvinte intraductibil bazat pe omofonia dintre *time* și *thyme* (n. red.).

Greșelile lor sunt amplificate, iar singurătatea este strigată în gura mare către toată lumea. Viața neobservată de ceilalți avea o mulțime de avantaje.

Știți care este cel mai bun lucru la reuniunea asta? M-a ajutat să văd în perspectivă alegerile pe care le-am făcut. Sunt măcar alegeri? La masa aceea din bar stau femei care au pornit la drum cu calificări similare și au ajuns în locuri extrem de diferite.

Rachel era probabil cea mai ambițioasă dintre noi. Când a ajuns la facultate, devorase deja bibliografia pentru Drept și era însetată să știe cât mai mult. În timp ce noi citeam romane, Rachel căra după ea un volum mic, ros, intitulat *Cum să atingi succesul cu ajutorul regulilor*. După ce a obținut a doua cea mai bună medie din an, s-a angajat la o firmă internațională de consultanță, dar nu înainte de a se căsători cu Simon, o relație și romantică (el semăna cu Robert Redford), și tipic de eficientă (a fost vecinul ei în anul trei). Totul a mers conform planului, până Rachel a făcut două fete, una după alta. Eleanor, a doua, aproape că le-a pus bețe în roate, fiindcă s-a născut prematur, cu șapte săptămâni mai devreme, dar Rachel nu a pierdut controlul, ci a angajat o dădacă excelentă și s-a mutat mai aproape de birou ca să poată să sară într-un taxi și să-și hrănească bebelușul la prânz. Într-o dimineață, a uitat niște acte și s-a întors acasă, unde a găsit două fetițe înlăcrimate, cu fețele lipite de fereastră și cu mânuțele bătând în geam. S-a dus la bucătărie, unde dădaca vorbea la telefon. Baricadase copiii în camera din față. După aceea, Rachel n-a mai avut încredere în nimeni. „Nu puteam să am o carieră strălucită și nu puteam nici să fiu o mamă bună. Eșuam la amândouă.”

Rachel și-a dat demisia și s-a mutat cu familia în Sussex, unde a mai făcut doi copii. Toți cei patru copii au douăzeci și trei de activități pe săptămână. Eleanor are dificultăți de învățare, din cauză că s-a născut prematur, așa că Rachel o duce și o aduce de

la o școală specială, aflată la vreo șaizeci de kilometri distanță. E greu, dar nu imposibil, „cu condiția să-ți aliniezi frumos toate rătuștele“. Programul familiei este codat cu culori și funcționează ceas. Fata care a ales *Cum să atingi succesul cu ajutorul regulilor* ca premiu școlar are grijă de asta. Undeva, pe parcurs, Simon s-a abătut de la plan și a fugit cu o instructoare de yoga, pe care Rachel o numește Flexi Wendy. „Dar, sincer, Simon oricum nu era bun la nimic. Ne e mai bine fără el.“ Pe scurt, prietena mea Rachel, care ar fi trebuit să fie măcar judecător la Înalta Curte sau Prim Ministru, a devenit una dintre mamele acelea tigrese care mă fac să mă simt o incompetentă absolută la poarta școlii. A fost asta o alegere?

Anna cea frumoasă, pe jumătate rusoaică, a cărei față mi-a apărut automat în minte când am citit *Anna Karenina*, este corespondentă în străinătate într-o lume a bărbaților. Ture de noapte, ieșit la băut cu băieții, alergat după reportajul următor. Niciodată nu ducea lipsă de iubiți fantastici. Dacă scăpa de unul, ceilalți stăteau la coadă. Pe la treizeci și cinci de ani, o ecografie de rutină a arătat ceva pe cervixul ei. A urmat o combinație de radioterapie și chimioterapie. Până la urmă, i-au scos uterul. Bărbații s-au deteriorat după aceea. Acum trăiește cu un „restaurator pe nume Gianni“ (un chelner violent care profită de pe urma ei, zice Deb). Ar vrea tare mult să adopte, dar e dificil din cauză că este alcoolică funcțională, zice ea. Dar nu este imposibil, poate într-o zi. Fața ei, minunată pe vremuri, a devenit umflată și pufoasă, iar Anna se înfășoară într-una dintre eșarfele acelea cuprinzătoare, colorate, pe care le poartă femeile voluminoase ca să-și apere trupurile de privirile și gândurile răutăcioase. A fost asta o alegere?

Anna se așază lângă mine, extaziindu-se la pozele cu Emily de pe telefonul meu.

— Doamne, ce bine seamănă cu tine, Kate. E trăsnet!

— Emily nu e de aceeași părere. Este foarte critică cu ea însăși.

— Așa sunt fetele.

— Dar tu nu erai așa, Anna, nu? Erai cea mai frumoasă dintre noi.

Anna ridică din umeri.

— Și da, și nu. Bănuiesc că am considerat frumusețea ca pe ceva normal. Nu am profitat de ea când am putut. Pe urmă, a dispărut. Nu am fost ca tine, Kate. Tu ai avut succes în toate. Carieră, căsnicie extraordinară, copii extraordinari.

— Așa pare din afară, protestez eu, gândindu-mă că am mințit la serviciu în legătură cu vârsta mea.

Gândindu-mă cum mă simt ca subordonată a unor băieți care au aproape jumătate din vârsta mea. Gândindu-mă că nu am mai făcut sex de la Revelion. Gândindu-mă la un bărbat la care nu trebuie să mă gândesc, pentru că sunt prea bătrână să mai cred în basme și pentru că nu trăim fericiți până la adânci bătrâneți, ci doar ne vedem mai departe de viață. Gândindu-mă brusc că singurul lucru pe care nu l-aș schimba din ultimii treizeci de ani sunt copiii mei minunați.

1.44: Beată și indecentă? Nu chiar. Nu trebuie să mă îmbăt ca să am un comportament indecent, așa cum i-am scris odată din greșeală cuiva. Dar sunt și una, și alta. Cel puțin, așa cred. A fost o vreme când nu mi-aș fi împleticat – împleticut – împleticit picioarele traversând curtea așa, fără un domn, sau măcar un băiat, care să mă sprijine. Dar acum sunt singură, nesprijinită. Inadecvată, dar neacostată. Deodată, mi se pare ciudat. Am o senzație de singurătate.

— Bună!

S-a dus singurătatea mea. Este Ted Infidelul, care zace într-un rond de flori. Arată de parcă ar fi căzut de la fereastră.

— Bună, Ted. Ce mai faci?

— Sunt supărat, Kate. Sincer sunt supăat. Îmi pae foarte ău. Ești așa fumoasă, știai asta? De ce ne-am despartit? Che’c-am fost nebun!

— Mă înșelai cu Debra, Ted.

— Da?

— Da.

— Debrrrra Rrrricharrrrsonson?

— Da.

Acesta este un moment în care Ted ar putea să-și ceară iertare pentru trădarea din tinerețe. În schimb, cu un zâmbet visător, zice:

— Al naibii norocoș! Cu doo!

Chestia asta mi se pare mult mai amuzantă decât ar fi cazul.

— N-ai fost niciodată cu doo – mai încerc o dată – cu două odată, Ted. Debra e la bar. Ce-ar fi să iei o floare din rondul ăla și să-i ceri iertare?

Se ridică, încearcă să-și scuture pământul de pe pantaloni, dar ratează. Îl răsucesc cu fața spre intrarea în bar și îl îndrept într-acolo. Chiar și în starea asta, Ted Infidelul este o perspectivă mai bună decât oricare dintre претенții on-line ai lui Deb.

— Bună!

Abia ce am scăpat de Ted când sunt salutată a doua oară.

— Roz! Unde te duci?

Pilger trage repede după ea o valiză mică, scumpă, pe roți, către cabina portarului. Pare complet trează.

— Mă așteaptă mașina. Trebuie să ajung la Londra. Am o întâlnire la șapte dimineața în Canary Wharf.

— Ești tare ocupată.

— Poftim?

Vine mai aproape, studiindu-mă prin întuneric de parcă aș fi un exponat la Grădina Zoologică.

— Ne-am cam amețit, așa-i? Ai băut un pahar în plus?

— Cu unul prea mult.

— Îți dau un sfat, Kate. Dacă ești serioasă în privința revenirii la muncă, trebuie să fii în formă.

Roata aia de hamster nu se oprește pentru nimeni, să știi.

— Mulțumesc, Roz.

— E adevărat. Dur, dar adevărat. Lumea crede că băutura vine odată cu jobul, dar dacă vrei jobul cu-adevărat, atunci trebuie să renunți la băutura.

— Zuper! Foarte înțelept, mersi.

— Face parte din serviciul Pilger.

Se uită în jur la zidurile întunecate, intrările misterioase spre scări, peluza ternă în lumina lunii și netedă ca o masă de biliard. Roz inspiră adânc, își ține respirația, apoi expiră. Sunt cele treizeci de secunde de nostalgie pe care și le îngăduie, îmi dau seama.

— Ciudat locul ăsta vechi. Dar mi-a prins al naibii de bine. Ei, tre' să-mi văd mai departe de viață. Nu pot să rămân aici.

— Tocmai mă gândeam...

— Da?

Devine nerăbdătoare, trebuie să-și găsească șoferul și mașina.

— Mă gândeam cum făceam asta înainte, cu un băiat. Știi, când mă întorceam în camera mea noaptea, pe jos, cu senzația aia de încântare, de...

De ce îi spun ei asta?

Roz îmi dă imediat replica.

— Păi Slavă Domnului că toate astea s-au terminat.

— Ce?

— Toate fleacurile astea. Băieți și sex și alte prostii. A fost distractiv o vreme, dar ce *pierdere* de timp, când sunt atâtea lucruri mai bune de făcut.

— Cum ar fi? Roz, ce e mai bun decât să faci dragoste?

— Sfinte, chiar că te-ai îmbătat. Chemarea trecutului și toate astea? Las-o baltă, Kate. Eu, personal, sunt cât se poate de încântată că am terminat cu toate.

— Vrei să zici...

— Cu toată zona asta. Cu patul și așa. Am închis prăvălia acum mulți ani.